

gede den ene Klasse op imod den anden. Det, det gjaldt om, sagde han, var at forsones og ikke at skille. Den samme Tale er senere bleven gentaget her i Salen af den højtærede Landbrugsminister. Jeg tillader mig at minde det ærede Medlem for Kellerrupkredsen om, at han jo netop er bleven valgt i Kraft af, at han har sat Skel ude i sin Kreds mellem de Bønder, som findes i Kellerrupkredsen, og han har sat dette Skel saa dybt og saa stærkt, at det aldrig glemmes. Det er paa Grundlag af denne stærke Modvillie mod det Parti, som er besejret, at det ærede Medlem er baaren ind i denne Sal i Kraft af den almindelige Valgrets Flertal. Men denne Bemærkning fra det ærede Medlems Side giver mig Anledning til at minde om, hvor ofte Historien gentager sig. Omtrent de samme Ord og Vendinger, som bleve benyttede af det ærede Medlem over for Socialdemokratiet, ere tidligere blevene benyttede af Godsejerne over for Bønderne og af Højre over for Venstre. Jeg skal mindes den højtærede Formands Tilladelse minde om, hvad Godsejerne; da de henvendte sig til Kronprins Frederik, senere Kong Frederik VI, med en Adresse, i hvilken de protesterede imod Landbolovens Udstedelse, sagde med Hensyn til den Aand, som havde baaret Landbolovene frem. Der siges i det Aktstykke, som de jydskke Godsejere med Godsejer Lüttichau og Beenfeldt i Spidsen overgave til Kronprins Frederik: „Bondens Opsætsighed mod Husbonden gaar saa vidt, at de og deres Betjente næsten maa gaa i største Usikkerhed for Liv og Lemmer; at Bøndernes Overhørrighed stiger saa højt, at de tilsidesætte allerede den tilbørlige Agtelse for Amternes Øvrighed; at den nøje Forbindelse og de *Kærlighedsbaand*, som tilføren forenede Bøndernes Tillid til sin Husbond og Husbondens Kærlighed og Velvillie til Bonden, ere som en Følge af de allernaadigste Anordninger sønderrevne; at Enden herpaa vil blive indbyrdes Uenighed, Kiv, Trætte og almindelig Forstyrrelse“.

Det var Mænd som Colbjørnsen og Reventlow, man aabent i denne Adresse sigtede for at gøre det samme, som man nu sigter Socialdemokratiet for: at sætte Skel, at ægge Underklassen til at kræve sine almindelige menneskelige Rettigheder. Jeg er mig bevidst og er klar over, at der i den danske Bondekasse findes et Frisind, som man undtagelsesvis vil træffe andetsteds. Navnlige er der et Forhold, som tjener den danske Bondekasse til Ære, og det er, at dens Flertal afgjort

altid har været imod at indføre Told paa de almindelige Livsfornødenheder, har været imod den Protektionisme, som har været almindelig blandt vore Godsejere. Men naar Talen bliver om sociale Forhold, sociale Krav, de Fordringer, som fremsættes af Underklassen, ser man desværre ofte i vore Dage fra Bondestandens Side en lige saa stor Mangel paa Forstaaelse af disse Krav og Fordringer som fra den egentlige Overklasses Side. Jeg skal tillade mig at minde om, at for nogle faa Dage siden stod den højtærede Justitsminister oppe i Landstingssalen og talte blandt andet for at indføre en Række Lempelser i de Betingelser, som stilles for at kunne opnaa Alderdomsunderstøttelse. Justitsministeren maatte over for Landstingsflertallets forskellige Skingrunde og andre Grunde forsvare disse i Virkeligheden meget beskedne og moderate Forbedringer i Alderdomsloven, men det sørgeligste ved hele denne Situation var, at den ærede Justitsminister maatte forsvare sig over for et Landstingsflertals Angreb, der hvilede paa akkurat de samme Grunde og Forudsætninger, ud fra hvilke de samvirkende jydskke Sogneraadforeninger vedtog en Resolution angaaende Alderdomsunderstøttelsesloven. Forholdet er nemlig, at for omtrent et Aars Tid siden, da Spørgsmaalet om, hvilke Ændringer man ønskede i Alderdomsunderstøttelsesloven, forelaa for de samvirkende jydskke Sogneraadforeninger, vedtog man at svare, at man ikke ønskede en Mildning af de Betingelser, som nu kræves for at opnaa Alderdomsunderstøttelse, men tværtimod en Skærpelse af samme, og akkurat eller omtrent de samme Ord og Vendinger, som lode oppe i Landstingssalen fra Højres Side forleden Dag, da den højtærede Justitsminister forsvarede sit Forslag, anvendtes paa det nævnte Møde, og den samme Mening var udtrykt i den Resolution, som de samvirkende jydskke Sogneraadforeninger enstemmig gennem et æret Venstremedlem af Landstinget have indbragt til Lovgivningsmagten. Det er betegnende, at, medens dog Byraadene gennemgaaende have stillet sig nogenlunde forstaaende til de sociale Krav, navnlig vedrørende Alderdomsforsørgelsesloven, at medens f. Eks. det Tidsskrift, som udgives af Købstadforeningen, i de senere Aar er kommet ind paa at behandle sociale Spørgsmaal med stedse større og større Forstaaelse, synes vore politiske og økonomiske Bundeorganisationer at stille sig aldeles uforstaaende over for de Krav, som ere fremkomne. Det ærede Medlem for Kelle-